

El treball creatiu ha estat aprofitat també pel capitalisme perquè ens rendim davant la inestabilitat laboral i les condicions precàries que imposa el mercat. Cada dia molts valencians i valencianes que es dediquen a la creació dedicaran una major part del seu temps per a fer les millors cançons, els millors guions o les millors novel·les. Cada dia els artistes plàstics que intenten obrir-se pas en mig de la selva donaran el millor d'ells mateixos per a poder sobreviure. Cada dia els creadors culturals s'enfrontaran al pitjor dels enemics possibles, que en este cas és la soledat, que en este cas és la manca d'acompanyament. I aquest acompanyament només el poden aportar les institucions públiques, perquè de la precarietat que imposa el mercat no es pot traure més que misèria.

És per tot això, senyor conseller, que volem saber quines accions té previstes implementar la seua conselleria en relació amb els creadors culturals. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Nadal.

Li contestarà el conseller. Quasi que li aconsellaria que es dirigira al micro de la diputada Mireia Mollà, si ho considerara oportú. Si a la diputada Mireia Mollà no li sap greu. *(La senyora Mollà diu: «No me sap greu.»)*

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.

Gràcies també, senyor diputat, per la seua pregunta i la seua reflexió.

Evidentment necessitem fomentar la creació cultural i ho hem de fer en tots els àmbits de creació. La seua reflexió anava dirigida al conjunt de la creació cultural. Li diré tot el que estem fent, però sobretot m'agradaria aprofitar que tenim eixa oportunitat per contar-li que tenim un programa especialment rellevant pel que fa a la «cultura resident», li hem dit així al programa. És un programa de residències artístiques i ajuda a la creació, que s'articula mitjançant tres convocatòries, que tindrà presència en tot el territori, i hi hauran convocatòries per a València, convocatòries per Alacant, convocatòries per a Castelló, i que tindran diferents àmbits de treball. Uns àmbits de treball sobretot per a desenvolupar la creació contemporània i contribuir al dinamisme d'eixa creació i, com vosté deia, perquè els creadors i les creadores valencians i valencianes no es queden a soles o no se senten a soles per part de l'administració, sinó que els acompanyem en eixe procés. És una iniciativa que està presentada, està pensada per a persones que presenten obres, pensaments inèdits, és a dir, projectes que siguin inèdits, que tinguen vies de recerca, vies d'investigació, que requerisquen una producció important i, per tant, que necessiten d'una ajuda per part de l'administració i que creen comunitats, és a dir, que creen context, que se cree xarxa en el seu entorn.

Eixes modalitats seran tres: unes són les de producció artística, que se seleccionaran i se desenvoluparan a Alacant; les que tenen a veure amb la mediació cultural es desenvoluparan a València, i les que tenen a veure amb la recerca, amb la investigació, se desenvoluparan a Castelló.

Seràn quatre projectes en cadascuna de les parts, en Alacant i Castelló, i dos a València. I això ho farem via el Consorci de Museus, gràcies a la implicació, tant de l'Espai d'Art Contemporani de Castelló, com el Centre de Cultura Contemporània del Carme, com l'Espai de la Cigarrera a Alacant. Seràn els tres llocs on anem a fer-ho.

Però no ens quedarem només ahí. Hem d'anar molt més enllà, i ja estem anant molt més enllà. També en la creació, pel que fa a les arts escèniques. Les ajudes a dramaturgs, les ajudes a la creació de guions, a la creació d'obres i les seues produccions és un altre dels nostres eixos d'actuació. De fet, de les produccions pròpies que està fent el Teatre del Poble Valencià, via l'Institut Valencià de Cultura, estan fent obres valencianes, de dramaturgs valencians, creades i produïdes al nostre territori, amb creadors i artistes valencians, i també creadors internacionals traduïdes a la nostra llengua. També hem més que duplicat eixes ajudes; per tant, estant al costat del dramaturgs valencians i dels creadors en arts escèniques. Com també estem augmentant les coproduccions que fem amb les empreses que es dediquen a les arts escèniques, a la música, les que es dediquen al circ, les que es dediquen a la dansa, les que es dediquen a tot l'àmbit creatiu i cultural.

I, per tant, seguim eixe pla estratègic que vam marcar, 2016-2020, en què ens hem marcat un objectiu molt clar, i és que hem d'acompanyar els teixits culturals i creatius per tal que tinguen realment un teixit molt més potent i que puguen ser sostenibles i que no tinguen eixa precarietat que vosté ha denunciada tantes vegades i que tan bé ha descrit abans també. I, per tant, que tinguen realment una capacitat d'arrelament i d'acompanyament per part de l'administració.

Per tant, són convocatòries que començaran ja i que vam presentar ja fa poques setmanes a Alacant. Continuarem presentant estes convocatòries. Continuarem incidint en les ajudes als diferents sectors. I estem segurs que així podem dir que els creadors i les creadores valencians tenen, per fi, un govern que està al seu costat, que avança en la mesura de les seues possibilitats, però que fa que tinguem un teixit cultural molt més sostenible i que genere complicitats, no només en l'entorn valencià, sinó que vaja més enllà.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

La següent pregunta de control la formula la il·lustre diputada Rosa García al conseller d'educació. Crec que va a batre el rècord de respostes contestades, senyor conseller.

Té vosté la paraula.

La senyora García González:

Gracias, señor presidente.

Señor *conseller*, ¿qué medidas piensa llevar a cabo la *conselleria* de educación para garantizar el transporte escolar a los alumnos del instituto de educación secundaria de Benejúzar?

El señor president:

Moltes gràcies, senyora diputada.

Li contestarà el conseller, que utilitzarà el micro de la consellera de sanitat.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.

Gràcies, senyora diputada, per la seua pregunta.

El transport escolar a l'institut de Benejúzar està garantit, igual que a la resta del territori valencià, amb els mateixos criteris, seguint els mateixos criteris que a la resta del territori.

Concretament, la ruta 312205 és la que garantix el servei a l'alumnat de l'institut de Benejúzar i que complix els requisits i que, per tant, pot entrar a eixa línia d'autobús. N'hi han 54 alumnes beneficiaris, dels quals 3 són de la localitat de Benejúzar i 51 de Jacarilla, que és el que els toca, els que complixen les condicions.

Per tant, coincidirà amb mi que una administració el que ha de fer és seguir els mateixos criteris a tot el territori i, en este cas, uns criteris que, per cert, vam canviar només arribar al govern el botànic, perquè deixàvem d'aplicar els criteris que vam pensar i que tot el món tenia clar que la línia recta no era la manera de mesurar la distància, sinó que havia de ser la línia en el transport accessible amb menor distància, a tres quilòmetres, accessible i segura, la ruta accessible i segura en la distància.

Per tant, com diu la resolució de 19 de maig de 2017, en què s'estableixen les condicions. Eixes són les condicions i eixa és la línia que treballa. I els xiquets que complixen les condicions puguen a l'autobús i van al seu institut.

Gràcies. (Aplaudiments)

(Ocupa la presidència la vicepresidenta primera, senyora Carmen Martínez Ramírez)

La senyora vicepresidenta primera:

Ha de polsar, per favor, el micro. ¿Has polsat?

Cuando quiera, señora García.

La senyora García González:

Sí, me habla usted de justamente tres niños que viven a las afueras y, por eso, están a más de tres kilómetros.

Bueno, yo visité Benejúzar precisamente para ver *in situ* el problema del que me estaban hablando y para ver cómo los estudiantes se juegan el tipo para poder acceder al instituto, desde que no cuentan con transporte escolar, un transporte escolar que hace unos años sí tenían.

Bueno, tras numerosas peticiones de padres y de alumnos que no fueron atendidas, se solicita oficialmente la puesta en marcha de un servicio de transporte oficial gratuito en octubre del año pasado. Pero la dirección territorial de la *conselleria* de educación les informa desfavorablemente sobre esa petición por no cumplir los requisitos establecidos en la resolución 27 de julio de 2016.

Veamos los requisitos que, según ustedes, no se cumplen en Benejúzar.

El artículo 4 de la referida orden dice quiénes pueden ser beneficiarios de esas ayudas. Y en el apartado c se dice: «Alumnado cuyo domicilio habitual, debidamente acreditado, esté a una distancia igual o superior a tres kilómetros del centro educativo en que esté escolarizado.» Hasta aquí, ciertamente, no se cumple. Hay menos distancia.

Pero sigo: «Con carácter excepcional y con un informe previo motivado de la dirección territorial competente en materia de educación, se podrán tener en cuenta aquellas zonas en que el acceso al centro docente sea dificultoso a causa de la orografía del terreno, de la peligrosidad de las vías o del tiempo de acceso.» No cabe duda de que nos encontramos en este supuesto excepcional, ya que el centro escolar se encuentra en el monte de Benejúzar, alejado del casco urbano.

Mire, señor *conseller*, (*soroll de papers*) por aquí van los alumnos. No hay bordillos, que es por donde deben ir. No hay bordillos porque no hay aceras. No es que no haya aceras, es que no hay arceles siquiera. Y ya, la última foto, podrá usted comprobar que en los mismos alrededores del colegio es que no hay espacio para nada. Estos son los coches, como pueden comprobar, con niños saliendo en ese batiburrillo. Bien, apreciamos, claramente, como le decía, que no solamente hay peligro durante la ida y la vuelta, sino también justamente en el colegio.

Yo no creo que sea necesario apelar a todos los que tengan hijos para que sientan un escalofrío cuando ven cómo deben acceder estos chavales, al imaginarles realizando ese trayecto.

Para acceder a ese trayecto, como les digo, se puede hacer a través de dos vías diferentes, señor *conseller*. Pero las dos vías no presentan ni aceras ni presentan arceles ni, desde luego, carril bici; tan solo caminos asfaltados de uso para vehículos, para coches, que lindan o con parcelas privadas o con el mismo monte. Por lo tanto, como hemos visto, no tienen aceras ni espacio para que se hagan. Se trata de un recorrido que los alumnos, los que no pueden llegar en vehículos particulares, deben realizar por vial sin aceras, con el problema, el peligro que eso supone, con curvas, además, sin visibilidad.

Es cierto que hay tramos, unos tramos con arcén y con aceras. Pero, desde luego, eso es una pequeña excepción dentro del caos de los dos caminos. Hay muy poco tramo con aceras, como usted debe saber. Son unos caminos por los que cada mañana transitan vehículos con padres llevando a sus hijos al instituto, niños que suben andando, niños que suben con bicis, autobuses... Yo lo he visto, y le aseguro que da pánico transitar por ahí.

Bueno, un caos a la llegada al instituto, a primera hora de la mañana, y también cuando salen, porque es exactamente el mismo tema, porque bajan andando, bajan con bicicletas, se encuentran con autobuses que suben, por ejemplo, desde Jacarilla y con todos los vehículos.

Mire, pensamos que debería ser una prioridad la seguridad de los estudiantes. ¿Piensa lo mismo su *conselleria*, señor Marzá? ¿Qué pasa los días de lluvia? ¿Qué pasa ahora, en invierno, cuando se hace más pronto de noche y los chavales tienen que salir precisamente de noche hacia el instituto? Lo que acaba pasando, se lo voy a decir, es que los padres deben acercarse a los hijos en vehículos, en coches, no pueden ir solos. Y, al final,...

La senyora vicepresidenta primera:

Señora García...

La senyora García González:

...ese exceso de vehículos lo que hace es que haya muchísimo más caos.

No podemos continuar así. El Consell, de Compromís y del PSPV...

La senyora vicepresidenta primera:

Señora García, tiene que acabar ya...

La senyora García González:

No, no. Pero bueno...

La senyora vicepresidenta primera:

No, tiene que acabar ya.

La senyora García González:

Bueno, pues, solamente le haré la pregunta, por favor, si es tan amable.

El Consell que el ayuntamiento, el ayuntamiento que el Consell. No hablemos de guerra entre partidos, porque uno es del PP y otro es de otro sitio...

La senyora vicepresidenta primera:

La pregunta, por favor.

La senyora García González:

...Por favor, necesitamos autobuses del color que sean, señor *conseller*...

La senyora vicepresidenta primera:

Señora García,...

La senyora García González:

...del color que sean. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señora García.

Conseller.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies, senyora diputada.

Com vosté mateix ha dit, n'hi ha menys de tres quilòmetres i, per tant, no seria el cas d'una actuació directament d'ofici que tingueren servei d'autobús; només el tenen eixos tres alumnes que estan a més de tres quilòmetres. Per tant, seguim aplicant tots els mateixos criteris que a la resta de centres i que nosaltres hem aplicat d'acord amb allò que han vist els nostres tècnics.

No ens consta... Vosté m'ha ensenyat unes fotos i ho haurem de mirar, aixina de clar li ho dic, ¿val? Però no ens consta, almenys en la revisió que s'ha fet, sobretot tenint en compte que el tram sense voreres és de cinc-cents metres, això és almenys la informació que tenim, i que hi ha diferents camins, que hi arriben dos camins més que hi arriben des del casc urbà.

Només recordar que, evidentment, asfaltar o posar voreres no és competència nostra. Estaria bé que poguera haver-hi un camí asfaltat i que hi haguera voreres perquè els xiquets

pogueren anar. I, per tant, en això estarem d'acord que hem de treballar perquè això siga possible, perquè els xiquets tinguen un espai. I, si això estiguera millor, no n'estariem parlant, perquè és un espai en què podrien anar.

Només matisar alguna de les informacions que ha donat també, ja que des de l'any 2012 no hi ha transport, de 2012 a 2015 no n'hi ha. Per tant, no hi va haver transport des de l'any 2012 a 2015. Torna a haver-ne ara que hem entrat nosaltres per a aquells que complien les condicions, per als qui complixen les condicions sí que n'hi ha. N'hi ha una línia, que és la que li he dit jo abans, és una línia en què van els alumnes de les dos localitats: els 3 de la mateixa localitat i els 51 que vénen de l'altra localitat, que estan a tres quilòmetres de distància. Per tant, és la solució que se li ha donat fins ara.

De tota manera, mirem, i mirem què és el que es pot fer. S'ha mirat, per part de la direcció territorial. S'ha mirat i sí que s'ha parlat, que això és una altra de les apreciacions que m'agradaria fer-li, i és que sí que s'ha donat resposta en tant que s'ha parlat, no només per la direcció territorial, també per la inspecció, no només en els ajuntaments, sinó que s'ha parlat en el conjunt de la comunitat educativa per tal d'intentar buscar eixa solució i s'han aplicat els criteris.

Ara, si cal revisar, es revisa. Jo ja li dic que nosaltres no som de no revisar les coses. Per tant, tornarem a mirar si fa falta. Però treballem en els dos sentits, i és que es revise ara eixa situació, però, sobretot, que es mire també que es faça una vorera perquè els xiquets puguen anar a l'institut del poble quan està al costat, que només són cinc-cents metres que podrien tindre per a poder anar caminant.

Gràcies. (Aplaudiments)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, conseller.

Anem a passar a la següent pregunta, que és la número 1.043, que formula el diputat del Grup Ciudadanos, el senyor Antonio Subiela, també al conseller d'educació.

Senyor Subiela, quan vosté vullga.

El senyor Subiela Chico:

Gracias, vicepresidenta.

Buenas tardes, señor *conseller*.

Mire, yo también le voy a preguntar por Xarxa Llibres, pero Xarxa Llibres la de verdad, la real, no la que han hablado antes, ¿vale? Lo digo... Están muy bien las preguntas estas de autoestimulación que se hacen ustedes, pero centrémonos.

Mire, ya les demostré que Xarxa Llibres no es gratuito. Traje aquí mi factura –no la llevo hoy–, la factura de los libros de mis hijos. Se paga menos, se lo reconozco, pero no es gratuito, hay una diferencia, ¿eh?, acuérdense de *Barrio Sésamo*, que a veces aquí lo nombramos.

Pero es que ahora nos encontramos con un problema aún mayor, al menos eso creo yo o, al menos, sobre todo, en primaria, ¿no?

En primaria, los niños y niñas llevan sus libros de ejercicios, que son los que pagamos, y los libros de texto, que son los que entran en Xarxa Llibres. Pero en los libros de texto también trabajan los niños en primaria; hay algunos ejercicios, subrayan y esas cosas.

¿Qué pasa? Que, por mucho que los profesores digan: utilizad un lápiz, no apretéis mucho y cuidadito, pues, la realidad es que los libros, cuando han llegado a los siguientes usuarios, pues, aparecen subrayados, no se pueden borrar, el lápiz se utilizó un poquito más fuerte de lo debido, se utilizó portaminas, no se utilizó lápiz, se utilizó boli y los ejercicios que hay están resueltos a la vista del nuevo dueño o usuario del libro. Y hay padres, pues, que han cogido y, directamente, pues, han devuelto los lotes de Xarxa Llibres y han tenido que comprar libros para sus hijos; hay padres que, directamente, pues, han guardado los lotes en el armario y han comprado los libros para sus hijos; hay padres que han presentado incidencias en los colegios; hay padres cabreados; y hay padres pagando nuevos libros o niños con libros que no tienen las condiciones adecuadas.

Entonces, le pregunto, señor *conseller*, ¿cómo está solucionando la *conselleria* los problemas surgidos con los libros que se han incluido en la red de Xarxa Llibres y que, luego, no cumplían las condiciones para ser reutilizados por los siguientes alumnos?

Gracias. (Aplaudiments)

La senyora vicepresidenta primera:

Conseller, quan vullga.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies, senyor diputat, també, per la seua pregunta.

Ho regula la mateixa ordre, què és el que s'ha de fer. Si llig l'ordre de regulació dels bancs de llibres –perquè, a vegades, cal fer èmfasi; estem parlant de bancs, ara ja no estem parlant d'un programa en contraprestació econòmica, sinó que és un banc de llibres i el seu funcionament–, en eixa Ordre, del 13 de juny, 26/2016 queda clarament exposat quines són les diferents casuístiques.

Si hi ha algun material del banc de llibres que, per un ús inadequat, és a dir, per un ús inadequat del xiquet o la xiqueta d'eixe llibre, la família d'eixe xiquet l'ha de reposar. I, per tant, el banc de llibres, el que diu l'ordre és que s'ha de reposar si el teu xiquet o xiqueta ha tractat malament el llibre i, per tant, no està en condicions de treballar-lo.

I, si no és perquè el xiquet o la xiqueta haja fet un ús inadequat, sinó perquè s'ha deteriorat el llibre per l'ús, pel que